

A szerző utószava a magyar kiadáshoz

A könyvben olvasható írásaim több év során születtek meg. Egy részüket korábban különböző antológiákban publikáltam Dániában (illetve a *Miért?* című novellát Franciaországban); három történet pedig most jelenik meg először. Akadnak a novellák között olyanok, amelyeket eredetileg felnőtt olvasóknak szántam, míg néhány kezdetől fogva a fiatalok, a fejlődésben lévő szellem hangján íródott. E hang a kamaszkor táján szólal meg először – és ideális esetben sohasem némul el.

Amikor nekiláttam kötetbe rendezni a történeteket, először elbizonytalanodtam, mi is a közös bennük. Úgy tűnhet, az összes írás középpontjában (a *Minden* kivételével) az erőszak áll, noha az csak a felszín. Az számít, mit mutat meg, mit hoz felszínre az erőszak. Egyre inkább nyilvánvalóvá válik számomra, hogy minden történet arról szól, hogy eljön az életben az a meghatározó pillanat, amikor bepilanthatunk önmagunkba vagy a másikba – egy olyan helyzet, mely megmutatja, kik vagyunk igazából. Egy ilyen pillanat – vagy pontosabban az ilyen pillanatok – is részei annak, amit én Mindennek hívok.

A *Minden* a mindenkori emberiség kiapadhatatlan tava. Ebben a tóban olyan igazság lakozik, amely mindannyiunkat érint, a kortól függetlenül, amelyben élünk. Ez a fajta igazság kitér az egyre nyoma-kodóbban jelen lévő megrendezett valóság csillogó tükröképe elől. A *Minden* a *Semmi* ellentéte. A *Semmi* szörnyű hely, ahol semminek sincs értelme, ahol semmi nem kötődik az életünkhöz; ahol nincs igazi élet, nincs igaz szerelem vagy szeretet sem. Innen csak menekülni lehet. Ez az értelmetlenség, a jelentésmentesség szelleme, amely elől a gyerekek a *Semmi* című regényemben oly kétségbesetten próbálnak menekülni. De hová? A regény figyelmes olvasói tudják, hogy a szörnyű tettek mögött átvitt értelemben valóban megtalálják a *Mindent*. Akkor is, ha az, amit a *Semmi* elől menekülve tettek, olyan kegyetlen, hogy valószínűleg sosem lelhetik örömeiket a megtalált *Mindenben*. Nagyobb szerencséje van az olvasónak (és az írónak!): a *Minden* olyan hely, ahol minden összefügg, ahol mindennek van értelme. Olyan hely, ahol meleg, békés főn szél fújdogál, ahol nyugalom és harmónia uralkodik. Ezen a helyen nem ismerik a félelmet, mert minden ugyanannak a tónak a része, a lét tavának, az együtt-létezésnek a része.

A *Minden* tavából csapolok írás közben. Nemcsak a kötetben található összes történet való innen, hanem bármi, ami az én tollamból származik. Írás közben minden egyes karakterbe belebújok, az ő életüket élem, legyenek fiatalok vagy öregek, férfiak vagy nők, ilyen vagy olyan tulajdonságokkal. Az az érzésem, hogy ezzel a kötettel hosszú időre kimerítettem, amit a fiatal felnőtt hang bennem mondani akart. De ez nem azt jelenti, hogy a *Mindent* teljesen kimerítettem vona! Épp ellenekezőleg. A *Minden* kimeríthetetlen. A *Minden* az emberiség egészéé. A *Minden* az a létezés, amin osztozunk, a belső hangunk, az, ami a sorok közt húzódik meg. A *Minden* az, amit hallunk, amikor megfélemlünk magunkról és nagyon fülelünk. A *Minden* az a hely, ahol a macskák nem félnek a krokodiloktól, ahol a teknősök kibújnak a páncéljukból, s ahol a vadlovaknak nem kell menekülniük.

A *Minden* az, ami számít.

Janne Teller
New York, 2015. február 2.